

Entre els braços de l'Ander

En una època de foscor i llàgrimes, sempre hi ha una petita llum que et guia pel camí de l'esperança. Aquest era el pensament de l'Ana Maria, una noia de divuit anys que vivia a Madrid als anys setanta. Pertanyia a una família tradicional i conservadora. El seu pare era un orgullós general de l'exèrcit espanyol, així com ho va ser el seu avi. L'Ana era una noia optimista, alegre, amb una ideologia moderna i republicana. Malgrat haver-se educat amb uns valors tan conservadors, l'asfixiaven els pensaments tradicionals i elitistes de la seva família.

La gent deia que era tímida, però realment, això, a ella no li importava. La veritat és que sabia que crearia un aldarull si deia en veu alta les seves opinions. Li fascinaven els moviments estudiantils que llegia d'amagat de la premsa internacional que el seu pare custodiava, curiosament, en el primer calaix del seu despatx.

Era el fred matí del tretze de setembre de l'any setanta-quatre, l'Ana havia decidit anar a esmorzar amb les seves amigues a la cafeteria Rolando. Aquella era la seva cafeteria preferida, no només pel seu menjar, també pel modern televisor que hi havia al fons de la sala.

Un cop arribaren a la Rolando, s'assegueren a la taula a explicar-se les novetats de la seva vida. L'Ana no estava gaire atenta a la conversa ja que mirava les notícies per aquell televisor. Estaven parlant sobre el nou atemptat terrorista que havien provocat els membres d'ETA. La noia, encara que fos republicana, no suportava veure com morien persones innocents per culpa d'aquesta "guerra" que semblava infinita.

En qüestió de segons, la porta del bar es va obrir i entrà un noi d'uns vint anys amb un aspecte molt dolç i bonic, l'Ander. L'Ana i ell es van mirar, ella va sentir una sensació estranya, com si tingués papallones a la panxa. Ell, en canvi, va sentir pena i dolor per ella. En un obrir i tancar d'ulls, l'Ana tenia l'Ander davant seu, aquest, ni tan sols la saludà, només li va dir que marxessin de la cafeteria. Ho va dir amb un to tan seriós que la noia, sense saber el per què, li va fer cas. Quan ja estaven a l'altre costat del carrer, un fort soroll les va tirar al terra.

L'Ana, desorientada, es va girar en direcció a la cafeteria i sota un núvol de fum i pols, de crits i desesperació, va sentir com uns braços li envoltaven el cos i la treien d'aquella situació. Es despertà al cap d'unes hores en una habitació desconeguda. Estava espantada ja que l'última cosa que recordava eren aquells braços que l'allunyaven de la destrucció. En un estat de confusió, la noia es va intentar aixecar del llit, però un fort dolor a la cama li va impedir. La porta del fons de l'habitació es va obrir i per allà va entrar el misteriós noi que va veure a la cafeteria. Espantada, va intentar sortir del llit i marxar corrents. En l'intent d'aixecar-se va caure al terra, l'Ander, sorprès, va córrer cap a ella agafant-la amb els braços per posar-la de nou al llit. En aquell instant en què l'Ander l'agafà, va sentir una sensació de calidesa, uns braços que va reconèixer de seguida. Es quedaren varis segons mirant-se els ulls, era com si mirant-se s'ho diguessin tot, semblava que es coneguessin de tota la vida, quan en realitat, eren perfectes desconeguts. L'Ander li va explicar que ell va sobreviure a l'explosió i que la va rescatar, però que en l'explosió van morir unes vuitanta persones.

Al vespre, l'Ander va acompanyar l'Ana a casa seva. Després d'aquell dia, es va iniciar més que una forta amistat. Quedaven cada dia, anaven a esmorzar, caminar, al cinema... La noia estava tan enamorada d'ell que era incapaç de veure la realitat, una realitat que l'Ander no volia que es descobrís.

Al cap d'uns mesos, l'amor i la felicitat omplia les vides de la parella, el que ells no sabien és que tot això acabaria aviat. Malgrat tot, l'Ana no parava de pensar en aquell fatídic matí a la cafeteria. Buscant informació sobre l'atemptat, en una de les imatges de la investigació, va observar un rostre que la va deixar gairebé sense respiració. No podia ser, no s'ho creia..., però en aquell moment, tot va cobrar sentit; va recordar com l'Ander li va dir que sortís la cafeteria minuts abans de l'explosió. Desesperada, va continuar investigant i va descobrir que totes les persones que estaven dins del local, havien mort i que mai s'havia trobat el causant de l'explosió. El tatuatge de la serp i el martell, la reticència a parlar de temes polítics... El cor se li va trencar en mil trossets. L'Ander podria ser el terrorista causant de l'explosió.

Sense pensar-s'ho dos cops va córrer en direcció a casa de l'Ander a la recerca de la veritat. Mentre corria, les llàgrimes queien pel seu rostre com cascades, el seu cor resava perquè l'Ander fos innocent. Finalment, davant la porta de la casa del seu estimat, tocà el timbre varis cops fins que ell la va obrir. En veure-la en aquell estat l'Ander s'espantà i la va fer entrar. Passats varis minuts l'Ana seguia sense dir res, tenia la vista perduda en algun punt del terra. El noi finalment, va decidir preguntar què li passava, ella li respongué dient-li que expliqués la veritat sobre el dia en què es van conèixer. En sentir allò, l'Ander ho va comprendre tot: l'Ana li estava demanant que li expliqués la realitat. Ell es va quedar callat, pensant que potser aquell seria l'últim dia que veuria l'Ana, que ja no tornaria a veure els seus preciosos ulls. A l'Ander no li importava anar a la presó en aquells instants, l'únic que li preocupava era ella, el petit sol que il·luminava la seva desgraciada vida. En un moment de valentia, entre llàgrimes i ràbia, es va atrevir a dir-li la veritat. Ella es va quedar parada, per molt que ja s'ho pensava, la realitat li va caure com un cubell d'aigua freda. De sobte, va començar a colpejar el pit de l'Ander cridant que era un assassí, un mentider..., que trucaria immediatament a la policia... Però en mirar-lo, l'únic que volia era abraçar-lo més fort que mai. Com podia estimar-lo, un cúmulo de sentiments contradictoris s'apoderaven de la seva ment. Anava d'un costat a l'altre de l'habitació. L'Ander, fredament, començà a preparar-se, de fet, feia temps que posposava la seva fugida a França per l'Ana. En veure les maletes a la porta, l'Ana sentia que el que havia de fer era agafar el telèfon i avisar a la policia, però no podia, el seu cor ho impedia...i, sense dir-se res, tan sols una trista mirada, el va deixar marxar.

Boulevard

Grup B